

ΕΙΣΘΕ ΤΕΚΤΩΝ;

-«Είστε Τέκτων»

-«Με εκπλήσσει φίλε μου το ερώτημα σας... τι σας δημιούργησε αυτή την απορία και μου κάνετε αυτή την ερώτηση;»

-«Να είμαι ειλικρινής με παραξένεψε ο τρόπος που ανταλλάξατε χαιρετισμό με τον κύριο που συναντήσαμε νωρίτερα...ήταν.. πως να το περιγράψω...ιδιαίτερα εγκάρδιος και ίσως ασυνήθιστος για την εποχή μας ! Επίσης μου προξενεί απορία αυτό το περίεργο καρφίτσάκι στο πέτο σας και γενικά οι τρόποι σας...»

Ως τώρα στάθηκα αρκετά τυχερός και δεν χρειάστηκε να απαντήσω αυτό το ερώτημα. Οι συναναστροφές μου, προερχόμενες άμεσα και έμμεσα από τον Τεκτ.: χώρο , το μόνο που απαίτησαν ήταν να «κεραμιστώ» εκ του ασφαλούς, δεδομένου ότι λίγο-πολύ αυτός που με ρώταγε, περισσότερο αποσκοπούσε να επιβεβαιώσει αυτό που ήδη γνώριζε, παρά να ανακαλύψει αν είμαι αμύητος ή όχι...

Τι άραγε θα πρέπει να απαντήσω...; Η φράση της Τεκτ.: παράδοσης από μόνη της είναι αφορμή για περισσότερες ερωτήσεις ...και δε κρύβω ότι τις φοβάμαι... γιατί καταλαβαίνω ότι αυτά που τυχόν ο αμύητος θα με ρωτήσει, είναι εκείνα...αυτά που προσπαθώ εγώ να μην απαντήσω σε μένα ...αυτά που θωρακισμένος -σαν το κεφάλι της στουρθοκάμηλου μέσα στην άμμο (... αυτή των γαντιών, της γραβάτας, ενός δαχτυλιδιού, μιας καρφίτσας...) σκόπιμα αποφεύγω να αντικρύσω, όσο κι αν αυτά είναι εκεί και με περιμένουν υπομονετικά.

-«Δε ξέρω πως ακριβώς να σας το απαντήσω φίλε μου. Η απάντηση φοβάμαι δε θα σας φανεί ξεκάθαρη στα πλαίσια του καθημερινού λόγου της εποχής μας!»

-«Να αυτό εννοώ με τους περίεργους τρόπους σας...αρχίζετε αυτά τα ασυνήθιστα λεκτικά παιχνίδια, αποφεύγετε να μιλήστε ξεκάθαρα και με σαφήνεια. Είστε ή δεν είστε;»

-«Οι Αδδ.: μου με αναγνωρίζουν ως Τεκτ.:»

-«Ε;!!! Τι θα πει αυτό ...Δε σας καταλαβαίνω...Ποιοι είναι οι Αδελφοί σας; Είστε Τέκτονες και στην οικογένειά σας; Τι εννοείτε Αδελφοί; Συγγνώμη αλλά Αδελφές δεν έχετε; Είτε οι φιλόσοφοι είτε οι θεολόγοι του κόσμου διακηρύσσουν ότι οι άνθρωποι είναι όλοι Αδέλφια μεταξύ τους, εσείς σε ποιους αναφέρεστε; Και

επίσης...τι εννοείτε «ως Τέκτ.·.»; Ως τι μπορεί κάποιος να αναγνωριστεί; Η αναγνώριση τι χρησιμεύει; Δεν υπάρχουν από μόνος σας ως οντότητα ; ... Σας ρώτησα την απορία μου με κάθε καλή διάθεση κι εσείς με αντιμετωπίζετε σαν ιεραπόστολος παρεκκλησιαστικής οργάνωσης που απευθύνετε σε πρωτόγονο ...»

Άραγε ποιοι είναι οι Αδδ.·. και Αδδ.·. μου; Γιατί πραγματικά με αναγνωρίζουν ως Τεκτ.·. ; Γιατί είναι Αδδ.·. και Αδδ.·. μου με τόσες διαφορές να μας χωρίζουν; Είμαι «συγγενής» τους ; Είμαστε «ίσοι κι όμοιοι»; Τι κοινό έχουμε; Πως μπορούμε να έχουμε κάτι κοινό που μας ενώνει ως Αδέλφια,; Ποια είναι η ταυτότητα μου εν τέλει και χρειάζεται την αναγνώριση;

-«Ex socio cognoscitur vir . Τον άνθρωπο τον γνωρίζεις από εκείνον που συναναστρέφεται!»

-«Τι θέλετε να μου πείτε με αυτό; Προσωπικά αγνώ τον κοινωνικό σας περίγυρο για να μπορώ να έχω άποψη και να εξάγω συμπεράσματα για εσάς . Από την άλλη φοβάμαι ότι πάλι αποφεύγετε να μου απαντήσετε καθαρά. Τόσο ο κύριος που συναντηθήκαμε νωρίτερα, όσο κι εγώ είμαστε άνθρωποι τους οποίους συναναστρέφεστε. Τι συμπέρασμα μπορεί να βγει λοιπόν για τον κάθε ένα μας και για εσάς ; Αυτό το συμπέρασμα πόσο αντικειμενικό μπορεί να είναι, δεδομένου ότι και εσείς αλλά και κάθε άνθρωπος συχνά είναι «άλλος» στις κοινωνικές συναναστροφές του κι «άλλος» στην προσωπική του ζωή; Αν κάθε άνθρωπος είναι μια ατελής ύπαρξη –είτε από θεολογική είτε από φιλοσοφική οπτική το εξετάσει κάποιος- τότε τι σημασία έχει αυτή η αναγνώριση από τους αδελφούς σας που επικαλεστήκατε; Αναγνώριση του ότι είστε ίδιοι και όμοιοι; Έστω...τι είδους όμως άνθρωποι είστε;»

Ομολογώ ότι δε γνωρίζω τι να απαντήσω! Οι λέξεις από μόνες τους , «Αδ.·.» , «Τεκτ.·.», «αναγνώριση», ορθώνονται εμπρός μου αντιμετώπες κοιτάζοντάς με ειρωνικά σαν κούφιοι Δούρειοι Ίπποι, έτοιμοι να απελευθερώσουν από τα σπλάχνα τους ορδές από σκιάδεις υπάρξεις οπλισμένες με λόγγες αμφιβολίας και αμφισβήτησης.

Τι μπορώ να απαντήσω στον αμήτο; Προσπαθώ να οπλιστώ με κάποιο αποστομωτικό ρητό, από αυτά που επαναλαμβάνουμε συχνά στα φροντιστήρια και στις εργασίες...όμως το νιώθω αδύναμο κι άοπλο στα χέρια μου. Πως μπορώ να

εξηγήσω αυτές τις έννοιες σε αμύητο όταν ο ίδιος τις υποβιβάζω με τη στάση μου και τους τρόπους μου...όταν οχυρωμένος πίσω από τη λάμψη ηθικών και ευγενών φιλοσοφικών θεωρημάτων, πίσω από την ισχύ και την αίγλη κοινωνικών κατορθωμάτων, πίσω από το περιτύλιγμα υλικών προσφορών και ευμάρειας αναζητώ την αφορμή για να επιβεβαιώσω την υπεροχή μου έναντι των άλλων...ΕΓΩ δικαιώνομαι από τα λάθη ΤΟΥΣ...ΕΓΩ είμαι δυνατός απέναντι στις αδυναμίες ΤΟΥΣ...υπάρχουν ατελείς για να διαφαίνεται η υπεροχή ΜΟΥ. Τα βαριά ΤΟΥΣ «μέταλλα» είναι που καθιστούν την κάθε ΤΟΥΣ πράξη αμφιλεγόμενη και της επιφέρουν αμφισβήτηση προθέσεων, ενώ οι δικές ΜΟΥ συγκρινόμενες είναι αυτές που υπερτερούν και αποδεικνύουν τον εξευγενισμό και την καθαρότητα των δικών ΜΟΥ μετάλλων! Τι κοινό μπορεί να έχω μαζί τους πλην της ανοχής ΜΟΥ στην βαρβαρότητά ΤΟΥΣ... και μόνο που τους συναναστρέφομαι με συγκαταβατικότητα και ανοχή όταν βρισκόμαστε είναι άθλος ΜΟΥ και ευεργεσία προς ΕΚΕΙΝΟΥΣ...και να που τώρα ο αμύητος θα το δει σαν ευκαιρία να με χαρακτηρίσει με το χειρότερο τρόπο...να δεις που θα χρεωθώ και τις αμαρτίες ΤΟΥΣ αντί να πάρουν παράδειγμα από ΕΜΕΝΑ.

-«Σας βλέπω σκεπτικό φίλτατε...δε φανταζόμουν ότι η ερώτησή μου θα σας προβλημάτιζε τόσο...»

Νιώθω μια ειρωνεία να σαλεύει σα χαστούκι που δέχεσαι όταν ξεστομίζεις προσβολή σε κάποιον και με κάνει να ασφυκτιώ που δε γνωρίζω πώς να το αποφύγω ή έστω να ανταποδώσω ευπρεπώς...

-«Μάλλον πρέπει να έχουν πολύ δόση αλήθειας αυτά που ο απλός κόσμος φημολογεί ότι συμβαίνουν πίσω από τις κλειστές πόρτες των συγκεντρώσεων των Τεκτ...» συνεχίζει με την ίδια ειρωνική διάθεση... « πιο αληθινό τελικά μου φαίνεται ότι οι σχέσεις συμφέροντος και αλληλοκάλυψης με στόχο την υπέρβαση των όποιων κανόνων που θέσπισε μια οργανωμένη κοινωνία είναι που δημιουργούν τους δεσμούς μεταξύ των Τεκτ .∴ και τις αλληλεξαρτήσεις παρά οτιδήποτε άλλο. Ισχύς εν τη ενώσει χωρίς κριτική και χωρίς τιμωρία στο παράπτωμα ή το ατόπημα των μελών...;»

Στέκομαι άφωνος μπροστά σε αυτή την επιθετική διατύπωση. Αντιλαμβάνομαι την γεωμετρική πρόοδο με την οποία εξελίσσονται τα μικρά , φαινομενικά ασήμαντα καθημερινά πράγματα, στην πάροδο του χρόνου και στην αντανάκλαση των πράξεων μεταξύ ανθρώπων που αλληλεπιδρούν ενταγμένοι σε ένα σύνολο (μια κουβέντα απαξιωτική που προέρχεται ίσως από ζήλια ή προσωπική ανασφάλεια, ένας προσεταιρισμός λόγω συμφέροντος, μια ζυγαριά υπέρ του φίλου και κατά του μη φίλου που και στις δύο περιπτώσεις είναι ίδια τα μέτρα και τα σταθμά αλλά η σκοπιμότητα –καλυμμένη από το πέπλο ηθικών αξιών- δικαιολογεί την εκούσια διατάραξη της ισορροπίας του ζυγού)...τι θέλω σε μια τέτοια ομήγυρη , για να διαφθάρω κι εγώ; Ή μήπως έχω ήδη...; ή μήπως είχα ήδη από πριν ; Πόσο αληθινά ευγενικά κίνητρα έχει η ανταλλαγή συμβολικών χαιρετισμών εν τέλει και δεν αποτελεί κι αυτή μια πρώτη εκδήλωση υπεροψίας και περιφρόνησης απέναντι σε αυτό το μέρος της κοινωνίας που αποκαλούμε αμύητο κόσμος, η οποία δυναμικά μπορεί να διαχυθεί και σε άλλες δραστηριότητες και δράσεις ; Η συνάθροιση ανθρώπων υπό τη σκέπη ηθικών αξιών και φιλοσοφικών αναζητήσεων πόσο εύκολα μπορεί να μετατραπεί σε συγχρωτισμό μιας λέσχης όπου κυλά ευχάριστα κι ανώδυνα ο χρόνος, μιας αδελφότητας που δεν διαφέρει από μια εφηβική παρέα με στόχο την ανεμελιά και την ανώδυνη διασκέδαση όπου μέσα της ο καθένας –κι εγώ- βρίσκει το χειροκρότημα που του στερεί η πεζή καθημερινότητα...

Οι άνθρωποι είμαστε ...κοινωνικά όντα. Μόνος ο καθένας μας αδυνατεί να βρει σημείο αναφοράς. Είτε για την επιβίωσή μας, είτε για την επιβεβαίωση μας, αποζητούμε την συναναστροφή και την αλληλεπίδραση με το περιβάλλον μας, μα περισσότερο με τους συνανθρώπους μας. Είμαστε όντα πολιτικά, η συνοχή που προσφέρει η πολιτεία και οι οργανωμένες δομές της είναι λόγο-πολύ η ζεστή φωλιά που έχουμε ανάγκη κι ενστικτωδώς αν δεν υπάρχει τη δημιουργούμε στην όποια έκτασή της. Έχουμε ανάγκη κάπου να ανήκουμε για να οριοθετούμε την ύπαρξη και την ασφάλειά μας. Φαντάζομαι αυτή θα ήταν και η βασική αιτία δημιουργίας των πρώτων οικοδομικών συντεχνιών από όπου αντλείται η καταγωγή του Τεκτ. . . Ομάδες τεχνιτών που περιπλανιόντουσαν από τόπο σε τόπο προσπαθώντας να επιβιώσουν με την τέχνη τους και να επιστρέψουν με αγαθά πίσω στις οικογένειες τους μια μέρα...σα τις κομπανίες των χτιστάδων που είχα ακούσει μικρός ότι διέτρεχαν πάνω-κάτω την Ελλάδα και τα Βαλκάνια ...δύσκολοι καιροί σε ξένους τόπους...η ανάγκη αυτοσυντήρησης στα ξένα έφερε την πειθαρχία στην κομπανία και την οργάνωση δομής , τον καταμερισμό ευθυνών και καθηκόντων εντός της , η

ανάγκη για καλή φήμη που θα έφερνε δουλειά και ο ανταγωνισμός επέβαλαν την ανάγκη τριβής με την τέχνη, της συνεργασίας και αλληλοδιδασκαλίας στην ομάδα (θεσμός που από εθιμική διαδικασία υιοθετήθηκε σαν παιδαγωγικός μηχανισμός ως και το 19ο αι. στα σχολεία περιοχών που δεν διέθεταν επαρκείς πόρους συντήρησης διδασκάλων), η αδυναμία αποφυγής ξένων ηθών κι εθίμων σίγουρα θα σόκαρε μα επίσης θα κοινωνούσε και νέες σκέψεις και θεωρήσεις. Πάνω κάτω παρόμοια είναι και μια άλλη εκδοχή για την προέλευση του Τεκτ.· που είχα συναντήσει και έχει να κάνει με τη συνήθεια των Αγγλοσαξόνων, των Γόθων και των αρχαίων Γάλλων να μαζεύονται γύρω από ένα τραπέζι –το mase- να συζητήσουν σε σύναξη , τη masonry..να θέσουν ζητήματα στο τραπέζι (έκφραση που επιζεί στην καθημερινή σημειολογία ακόμα και σήμερα σε όλους τους πολιτισμούς των ανθρώπων)...Μύθοι που χάνονται στην ομίχλη του χρόνου μα λειτουργούν σαν σύμβολα για πράγματα σημερινά που μοιάζουν παρόμοια με εκείνα...μύθοι που διηγούμαστε στον εαυτό μας για τον εαυτό μας προκειμένου να αιτιολογήσουμε και να δικαιολογήσουμε ό,τι κάνουμε. Μύθοι που περιγράφουν πράγματα απλά και πρακτικά τα οποία στο ταξίδι τους από πολιτισμό σε πολιτισμό από εποχή σε εποχή αποκτούν μια διαφορετική διάσταση και γίνονται σύμβολα ηθικών αξιών και στάσης ζωής. Τα έργα άραγε να είναι οι αποδείξεις της αλήθειας; Η αλήθεια όμως παίρνει νόημα από τις μικρές προσωπικές πράξεις του κάθε ενός μας γιγαντωμένες στην γεωμετρική πρόοδο του συνόλου που ανήκουμε...

Περνάν μπροστά στα μάτια μου σαν αστραπή για τον κοινό χρόνο, μα ταυτόχρονα αργά για μένα εικόνες και αναμνήσεις της έως τώρα ζωής μου με τους Αδδ.· και τις Αδδ.· του εργαστηρίου...οφείλω να παραδεχτώ ότι αν και τους επικρίνω μέσα μου σε πολλά έχουν κάνει πράγματα -κάθε ένας ατομικά μα και από κοινού τους- που... -όσο κι αν θες αδυνατείς να μην το πεις- δε μπορεί να μην έχουν και κάτι θετικό μέσα τους . Κι εγώ τι τελικά έχω; Γιατί στέκομαι μακριά από τον διπλανό μου και την επίγνωση της διάστασής του ...γιατί ο διπλανός μου με τις διαφορετικές του απόψεις, με ενοχλεί, διαταράσσει την ισορροπία του δικού μου τρόπου ζωής, εάν δε, έρθει πολύ κοντά μπορεί να προκαλέσει την επιθετική ή αμυντική μου αντίδραση; Τι θα συμβεί αν κι αυτός συμπεριφέρεται έτσι; Γιατί κρατώ αυτή την στάση;

Με σφίγγει μια διαπίστωση που θα ήθελα να μπορώ να μην παραδεχτώ: Το να είσαι, να υπάρχουν σημαίνει να είσαι αντιληπτός...Το να γνωρίσω τον εαυτό μου πραγματικά είναι μόνο δυνατό από την συναναστροφή με τους άλλους , μέσα από τα μάτια τους θα δω την εικόνα μου ...είναι οι καθρέφτες μου και τους απαξιώ γιατί δε

μου αρέσει αυτό που βλέπω! Η αδυσώπητη αντικειμενικότητα τους μου θυμίζει ποιός πραγματικά είμαι και πόσο ατελής είμαι σε σύγκριση με αυτό που προβάλλω... Αν μπορούσα να τους τυφλώσω να ακολουθούν μια συγκεκριμένη στάση ζωής που δε θα εγκυμονούσε σκεπτικισμό και κριτική ίσως να ήμουν τελικά πιο ασφαλής... Δύσκολο αυτό όταν ζεις στην Τεκτ.: σφαίρα ζωής. Είναι μια κοινωνία εντός μιας άλλης, μια δημόσια σφαίρα με την έννοια της κοινωνιολογικής επιστήμης : σφαίρα γιατί είναι ένας οριοθετημένος ιδιαίτερος χώρος εντός του κοινωνικού ιστού όπου ελεύθερα τα μέλη της επικοινωνούν και ανταλλάσσουν απόψεις και ιδέες μεταξύ τους, δημόσια γιατί όσο κι αν κρύβει τις τέχνες και τα έργα του, δεν είναι άγνωστος στο πλατύ κοινό κι ούτε απαγορευτικός σε αυτό να συμμετάσχει αλλά κυρίως γιατί εντός της Τεκτ.: σφαίρας το μεμονωμένο άτομο δεν μένει περιχαρακωμένο στην ιδιαιτερότητά του , εκτίθεται... ή αν θες εκθέτει τις πτυχές της προσωπικότητάς του και τις πράξεις του στην κοινή -δημόσια- θέα των Αδδ.: του... σαν μια δημόσια εξομολόγηση εκ βαθέων ενώπιον των μελών ενός πρωτοχριστιανικού κοινοβίου! Και εγώ - όπως και οι υπόλοιποι Αδδ.: και Αδ.: - προσήλθα ως ελεύθερος και χρηστοήθης , δηλώνοντας ότι έχω εχέγγυα τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά που απαιτεί η συνύπαρξη και η επικοινωνία με τους γύρω μου. Ελευθερία της σκέψης και της έκφρασης της με λόγια και δράση που δεν εμποδίζεται από στερεοτυπικές και δογματικές θέσεις ή κωλύματα σκοπιμοτήτων και υλικών ή μη συμφερόντων, χρηστοήθης γιατί αποδέχομαι μια κοινή βάση αξιών και πράξεων με τους γύρω μου που επιφέρει έναν ικανοποιητικό βαθμό αλληλοσεβασμού μεταξύ μας και συνύπαρξης. Συνύπαρξης στην ίδια Τεκτ.: δημόσια σφαίρα , το τμήμα της ευρύτερης κοινωνίας, που ξεκίνησε είτε από τις συνάξεις των τεχνιτών οικοδόμων του μεσαίωνα ή και τις συναθροίσεις των βαρβαρικών φυλών για να εξελιχθεί στις πρώτες συντεχνίες , στις Τεκτ.: Στ.: του 16ου και 17ου αι. όπου ο αριστοκράτης δεχόταν ως ίσο τον πρώιμο αστό έμπορο, τεχνίτη , καλλιτέχνη και συχνά χωρίς παιδεία συνάνθρωπό του και σε αυτές του 19ου και 20ου αι. που αποτέλεσαν εκκολαπτήριο κοινωνικών θεωρήσεων και επιστημονικής σκέψης και ουμανισμού. Ο δρόμος από το μύθο της Στρογγυλής Τράπεζας του βασιλιά Αρθούρου, στην παράδοση της Magna Carta, της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Πολίτη και μετέπειτα της Διακήρυξη των δικαιωμάτων του Ανθρώπου περνά μέσα από την έννοια του ομοτράπεζου , του ομοίου που «πελάζει» (συναναστρέφεται) τον όμοιο και συνδιαλέγεται μαζί του, ανταλλάσσει απόψεις και διαμορφώνει νέες ισότιμα με αλληλοσεβασμό και ανοχή... ακούει, εκφράζει, και σαν αποτέλεσμα οικοδομεί ,

μεταλλάσσει και δημιουργεί αντί να αναπαριστά και να αναπαράγει την εκάστοτε καθεστηκυία κοσμοθέαση .

Νιώθω ότι το μυαλό μου πήρε φωτιά, τα μεγάλα και τρανά τι σχέση έχουν με την καθημερινότητα μιας ομάδας συνηθισμένων πολιτών; Είμαστε κι αυτοί τότε, κι εμείς σήμερα, άνθρωποι... με όλο το μεγαλείο που μπορεί ένας άνθρωπος να έχει και όλη την ποταπότητα που μπορεί να δημιουργήσει...είμαστε κι εγώ και οι Αδδ.· και οι Αδδ.· μου με τον ίδιο τρόπο ομοτράπεζοι...όπως επάνω τους ασυναίσθητα αντικατοπτρίζω τις πλευρές μου που θέλω να ξεχάσω έτσι επάνω μου αντικατοπτρίζονται και οι δικές τους ...είμαστε όλοι μαζί απαρτία στις ατομικές μας αμαρτίες. Παραμένω, όπως κι εκείνοι, σε ένα περιβάλλον κοινό το οποίο κι εγώ κι αυτοί μπορούμε ανά πάσα στιγμή να εγκαταλείψουμε, κι αν είναι σαθρό μπορούμε να χτυπήσουμε να πέσει – ο οποιοσδήποτε μόνος του- αλλά κανένας τους , ούτε κι εγώ , έφυγε ή προσπάθησε να γκρεμίσει...γιατί;

Θυμάμαι πράγματα...μια στιγμή απόγνωσης και πίκρας που μια κουβέντα Αδ.· με έκανε να πάρω ελπίδα και δύναμη να μείνω όρθιος απέναντι στην καταιγίδα των φόβων μου, μια άλλη στιγμή που ανησυχήσαμε οι πολλοί για έναν, κάποια άλλη στιγμή γέλιου και οικειότητας...ρε συ ..τελικά δεν είναι όπως φαίνονται...πόσα έμαθα από αυτούς που κατηγορήσα για άγνοια και πόσες φορές είδα ταπεινότητα και υπέρβαση εγωισμού από αυτούς που θεωρούσα εγωιστές...πώς αλήθεια βλέπω την πράξη αλληλεγγύης και την κρίνω με αντίβαρο την σκοπιμότητα και το προσωπικό όφελος ...τελικά καταλαβαίνω τη γλώσσα που μου μιλάνε; Άραγε τους μιλάω στην ίδια γλώσσα; Μήπως δεν ακούω ; Μήπως δε βλέπω καθαρά τους γύρω μου αλλά ρίχνω επάνω τους τις σκιές των δικών μου φόβων και πόθων;

Όλοι είμαστε εδώ...ανεξάρτητα τι κίνητρο μας έφερε στην αρχή...όσοι παραμένουμε πλέον το κάνουμε συνειδητά. Χωρίς να το καταλαβαίνουμε, από την αρχή χτίζουμε ένα πλέγμα μηχανικής και οργανικής αλληλεγγύης στον ιδιαίτερο δικό μας κόσμο. Μηχανικής αλληλεγγύης γιατί η συνοχή και η ολοκλήρωση μας προέρχεται από την ομοιογένεια που συνειδητά αποδεχόμαστε και συντηρούμε ...μέσα από τις κοινές εργασίες και δράσεις , τις κοινές αξίες που αποδεχόμαστε σαν οργανωμένη ομάδα ανθρώπων, το συντονισμό του ενός με τον άλλο κάτω από το πλαίσιο του Τυπ.· των Εργ.· προς ένα κοινό έργο με συγκεκριμένο αποτέλεσμα, μια κοινή εκπαίδευση και φιλοσοφική κατάρτιση που συντελείται σε κάθε μας σύναξη. Ταυτόχρονα είναι και οργανική αλληλεγγύη , ο καθένας άτυπα ή βάσει κανόνων έχει το δικό του ρόλο, την εξειδίκευσή του σε ένα τομέα ευθύνης απέναντι στο σύνολο μα όχι ανεξάρτητα από

αυτό...υπάρχει διάχυτη μια συμπληρωματικότητα μεταξύ μας που δημιουργεί συνοχή παρά τα διαφορετικά καθήκοντα ή δράσεις του κάθε ενός και ανεξάρτητα από τις διαφορετικές αξίες και ενδιαφέροντα του ενός από τον άλλο.

Ο Στεγ.·. θα στεγάσει το ναό όπου εργάζονται εκείνοι που θα τον περιβάλουν με τη θαλπωρή της συναναστροφής, ο Τελ.·. θα τακτοποιήσει τη ροή τους αφού τον προστατεύσει ο Στεγ.·., το ίδιο ισχύει και για τον Ελεον.·. τον Α' Επ.·. τον Β' Επ.·. ακόμα και τον Σεβ.·., το ίδιο και για κάθε μέλος του εργαστηρίου που –αν και δεν έχει ιδιαίτερο καθήκον κατά τις εργασίες θα δράσει κατά τη διάρκειά τους αλλά και μετά την περάτωση τους –με την απλή ιδέα που θα προτείνει για μια κοινή δραστηριότητα- , με κίνητρο την ομάδα και θα της το επιστρέψει τόσο σαν καρπό, όσο και σαν παρακίνηση για την επανεκκίνηση της διαδικασίας. Όσο κι αν εμπίπτει στη σφαίρα της μεταφυσικής και του υπερβατικού, κάθε μια ύπαρξη που αποτελεί μέλος της ιδιαίτερης αυτής σφαίρας είναι μια μεμονωμένη γεννήτρια ενέργειας-δύναμης υλικής και άυλης που όπως την παράγει περιβάλλει με αυτήν όλους όσους τον/την περιστοιχίζουν και ταυτόχρονα περιβάλλεται με τη δική τους.

Μου έρχεται στο μυαλό μια παλιά γκραβούρα που απεικονίζει ένα παραδοσιακό Τεκτ.·. σύμβολο την κυψέλη: είμαστε όντως μια κυψέλη , έχουμε ανάλογη δομή , οργάνωση, λειτουργία και συγκεκριμένους στόχους , όμως έχουμε και μια σημαντική ποιοτική διαφορά ...Ελευθερία...ελευθερία σκέψης, ελευθερία επιλογής και ελευθερία δράσης ή αδράνειας. Είναι επιλογή ατομική του κάθε ενός μας αν θα κρατηθεί μακριά από τους άλλους ή αν θα τους πλησιάσει, το αν θα δημιουργήσει δυναμικό στην ροή της ομάδας, αν θα απορροφήσει μόνο ζωή και δε θα δώσει ... αν απλά θα σταθεί σε απόσταση και δε θα συμμετάσχει... είναι επιλογή του κάθε ενός μας να αποδεχτεί ή να αρνηθεί την επίγνωση ότι οι πράξεις του είτε θετικές είτε αρνητικές έχουν τις ρίζες τους – στον όποιο βαθμό η προσωπική του έκθεση στο σύνολο το καθορίζει- στην συμμετοχή του σε αυτή την αλυσίδα ανθρώπων. Την επίγνωση ότι κάθε αποτέλεσμα είτε θετικό είτε αρνητικό κάθε πράξης θα εξυψώσει ή θα βαρύνει και το σύνολο. Καταλαβαίνω σ αυτό το μισοφωτισμένο δαίδαλο σκέψεων μια φωτεινή πηγή ελπίδας...η συμμετοχή μου στην κοινή ζωή με τους Αδδ.·. και τις Αδδ.·. μου έγινε και κίνητρο για πράξεις μου αυστηρά προσωπικές...κάθε ένας τους ήταν εκεί χωρίς να βοηθά εμφανώς αλλά σαν χαμόγελο εμπιστοσύνης που σε προδιαθέτει να το ανταποδώσεις και να αντιπροσφέρεις κάτι που θα το κάνει να γίνει πιο λαμπρό...Ήταν εκεί πάντα μέσα μου , παρέα με την ματαιοδοξία μου, τον εγωισμό μου και την υστεροβουλία μου ...δε ξέρω πόσες φορές έκλεισα τα μάτια να

μη το δω, μάλλον αρκετές σε αυτή την πορεία ως τώρα... μα ήταν και μερικές φορές που η θέρμη του χαμόγελου αυτού ή η προσδοκία να το δω ήταν μια αφορμή να γίνει το μολύβι μου χρυσός. Να είναι καλά για αυτή την ελπίδα και αυτό το δώρο! Να είναι καλά για το σεβασμό τους στην ελευθερία μου να επιλέγω...

Η αίσθηση της ευθύνης της ελευθερίας μου να επιλέγω με κάνει να νιώθω μια θηλιά στο λαιμό μου...είμαι υπεύθυνος για τον εαυτό μου ...είμαι; Μπορώ να αποφύγω την καταδίκη στην ποινή της ελευθερίας; Μέσα από τις συσσωρευόμενες επιλογές, τις πράξεις, τις επιτυχίες και τις αποτυχίες να δράσω, σχεδιάζω τελικά τον εαυτό μου. Το ίδιο ακριβώς κάνει και κάθε ένας από τους Αδδ.· και τις Αδδ.· μου, κι από την μεμονωμένη ασήμαντη ατομικότητα κάθε ενός μας παίρνει μορφή και ζωή μια άλλη οντότητα, πιο μεγάλη από εμάς αλλά όχι ξένη...μια κυψέλη της οποίας είμαστε μέλισσες...μια Στ.· . Σίγουρα ως ότου το ασυνείδητο γίνει συνειδητό, αυτό θα κατευθύνει τη ζωή κάθε ενός, θα το αποκαλούμε πεπρωμένο-σύμπαν, ενέργεια ή με όποιο άλλο υπερβατικό χαρακτηρισμό βρούμε, και η μορφή που θα εκδηλώνεται με την ασυνείδητη αυτή προσπάθεια θα είναι ατελής, χοντροκομμένη, χαοτική και στείρα! Η αθανασία της ζωής μας εναπόκειται στις συνέπειες των λόγων και των έργων μας, τα οποία συνεχίζονται και σπρώχνουν εμπρός την δυναμική τους μέσα στους καιρούς. Διδάσκουμε δια του παραδείγματος και αντιστεκόμαστε στη φθορά της λήθης σαν άτομα μεμονωμένα και σαν σύνολα όταν αυτό βρίσκει απήχηση και υιοθέτηση . Ο δεσμός που μας ενώνει με τους συνανθρώπους μας από τη μήτρα έως το μνήμα , στο παρόν, στο παρελθόν μα και στο μέλλον στέκεται ξεκάθαρα εμπρός μας όντας ενεργά μέλη αυτής της αδελφότητας. Είναι εκεί παρότι συχνά αποφεύγουμε την εικόνα του : αυτή που μας θυμίζει ότι με κάθε έγκλημα και με κάθε ευγενή πράξη μας γεννάμε το μέλλον μας το προσωπικό μα και των γύρω μας, ότι έχουμε την ευθύνη να δώσουμε μορφή και νόημα όχι μόνο στον εσωτερικό μας αλλά και στον εξωτερικό κόσμο. Έχουμε ως Τέκτ.· το προνόμιο να μετέχουμε στη διαμόρφωση του εαυτού μας ο κάθε ένας μόνος του αλλά και μαζί όλοι στη διαμόρφωση μιας οντότητας που μας καθορίζει και μας διέπει. Μέρα με τη μέρα προβάλλουμε ο κάθε ένας την προσωπική του μορφή και το κομμάτι του συνόλου που του αναλογεί σε ένα αδιαμόρφωτο κόσμο, την αμύητο κοινωνία. Τι επιλέγουμε να πράξουμε ατομικά ή και σαν σύνολο είναι προσωπική μας ελεύθερη επιλογή .Η κοινή μας ζωή, αυτό το Τεκτ.· γίνεσθαι που μεταξύ μας δημιουργούμε, είναι η όποια εγγύηση ότι μεμονωμένα ο καθένας μας μπορεί να έχει επίγνωση της σημασίας των πράξεων και των κινήτρων του και να βρει τα εργαλεία, (το γνώμονα, τη στάθμη το

μογλό, τη σφύρα, τη σμίλη, το διαβήτη) στο πρόσωπο του Αδ.· που κάθεται δίπλα του για να την αποκτήσει και να την προβάλλει σε άλλες κοινωνικές διαστάσεις .

-«Φίλτατε» ξεκίνησα να μιλάω αργά και σταθερά. « σίγουρα οι φημολογίες κάπου θα βασίζονται. Όσο κι αν προσπαθούμε οι άνθρωποι να έχουμε ένα σημείο αναφοράς στην ζωή μας που είναι τέλειο, φωτεινό και άμεμπτο για να το ακολουθήσουμε και να μας εξευγενίσει αναβαπτίζοντάς μας, είναι ουτοπία να μην παραδεχτούμε ότι όντας ατελείς οι ίδιοι –σεις το είπατε πρώτος- είτε δε θα υπερβάλουμε στην κρίση μας είτε δε θα το αλλοιώσουμε με τα ελαττώματα μας. Δε μπορώ να ισχυριστώ ότι είμαι τέλειος ούτε όμως και ότι στερούμε ευγενών κινήτρων και πράξεων. Το ίδιο ισχύει και για τους Αδδ.· και Αδδ.· μου . Αυτό που μας ενώνει -αν θέλετε να σας το εκφράσω απλά- είναι η κοινή προσπάθεια να εξευγενίσουμε ο κάθε ένας τα όσα βαραίνουν την ψυχή του . Μια προσπάθεια που έχει θεμέλιο την κατανόηση ότι θα αποτύχουμε συχνά στην προσπάθεια όλοι μαζί και κάθε ένας ιδιαίτερος, την αποδοχή ότι το λάθος του ενός είναι και λάθος όλων, και η επιτυχία του ενός είναι επιτυχία όλων...και την αγάπη , αυτή που δίνει υπομονή να παρακολουθείς την πορεία του διπλανού σου προς την κατανόηση του λάθους του και αυτή που όταν πέσει θα σου δώσει δύναμη να τον βοηθήσεις να σηκωθεί. Ένα κοινό ταξίδι στις κακοτράχαλες ατομικές μας ιδιαιτερότητες που αποσκοπεί παίρνοντας ο καθένας πετραδάκια και ρίζες από το δικό του ασήμαντο τοπίο και του διπλανού του να μη χαθούμε στη διαδρομή και περιπλανηθούμε άσκοπα, μα να γεμίσουμε –όσο μπορεί και δύναται ο κάθε ένας μας, μα σίγουρα καλύτερα όλοι μαζί – τα κενά της φθοράς στον κήπο του κόσμου»

Σταμάτησα να πάρω μια ανάσα και σηκώθηκα...

-«Ναι κύριε» είπα με σοβαρότητα και σταθερή φωνή « Είμαι Τέκτ.· γιατί οι Αδδ.· μου με αναγνωρίζουν ως Τεκτ.·. Είναι Τεκτ.· γιατί κι εγώ αναγνωρίζω τους Αδδ.· μου ως Τεκτ.·. όταν αυτοί θα ερωτηθούν, είμαστε Τεκτ.·. γιατί είμαστε ένα!»

-«Κύριε είπατε κάτι;»

Μια γυναικεία φωνή από δίπλα μου με διέκοψε και με έκανε να γυρίσω...

«Όχι δεν απευθύνθηκα σε εσάς» είπα ευγενικά .

Με κοίταξε παραξενεμένη γεμάτη απορία και έκπληξη .

Τότε συνειδητοποίησα ότι στεκόμουν όρθιος στο μικρό καφέ, μπροστά ακριβώς στον διακοσμημένο με καθρέφτη τοίχο του και απευθυνόμουν στον εαυτό μου...

Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΑ του Rudyard Kipling

Ήταν ο Ράντλ, ο σταθμάρχης,
Και ο Μπέζλεϊ που δούλευε στα τρένα,
Και ο Χάκμαν από την επιμελητεία,
Και ο Ντόνκιν από τις φυλακές,
Και ο Μπλέϊκ ο εκπαιδευτής λοχίας,
Που δυο φορές ήταν Σεβάσμιός μας,
Μαζί με αυτόν που είχε το μαγαζί με τα ευρωπαϊκά είδη,
Τον γέρο - Φράμτζι Εντάλτζι.

Έξω «Λοχία» «Κύριε» «Χαίρεται» «Σαλαάμ»
Μέσα «Αδελφέ», και αυτό δεν ενοχλούσε κανέναν μας.
Συναντιόμασταν στη Στάθμη και χωρίζαμε στο Γνώμονα
Και εγώ ήμουν ο δεύτερος Διάκονος στη μητρική μου τη Στοά εκεί κάτω!

Είχαμε και τον Μπόλα Ναθ τον Λογιστή,
Και τον Σαούλ, τον Εβραίο από το Άντεν,
Και τον Ντιν Μοχάμεντ, τον σχεδιαστή,
Από την τοπογραφική υπηρεσία.
Ήταν ο Μπάμπου Τσακερμπάτνι,
Και ο Αμίρ Σίνγκ, ο σιχ,
Και ο Κάστρο από το γραφείο επισκευών
που ήταν καθολικός!

Δεν είχαμε ωραία περιζώματα,
Και ο Ναός μας ήταν παλιός και απέριττος,
Γνωρίζαμε όμως τα Αρχαία Οροθέσια,
Και τα τηρούσαμε κατά γράμμα.
Και σκεπτόμενος όλα αυτά εκ των υστέρων
Μου κάνει εντύπωση τούτο,
Που δεν υπήρχε ούτε ένας βέβηλος εκεί,
Εκτός ίσως από εμάς τους ίδιους.

Κάθε μήνα, μετά τις εργασίες
Καθόμασταν όλοι και καπνίζαμε,
(Δεν συνηθίζαμε να κάνουμε δείπνα
Από τον φόβο ούτε έναν αδελφό να δυσκολέψουμε αν δεν είχε τα μέσα)
Και λέγαμε, ο ένας μετά τον άλλον,
για Θρησκεία και για άλλα,
Και καθένας μας μιλούσε,
Για τον Θεό αυτόν που ήξερε καλύτερα.

Ένας μετά τον άλλον παίρναμε τον λόγο,
Κι ούτε ένας αδελφός δεν βιάζονταν να φύγει,
Μέχρι που η αυγή ξυπνούσε τους παπαγάλους
Και το άλλο το καταραμένο το πουλί, τον κούκο που μοιάζει με γεράκι
Μιλούσαμε για όλα αυτά που μας εξήπταν την περιέργεια,
Και πηγαίναμε στα σπίτια μας να κοιμηθούμε,
Με τον Μωάμεθ, τον Θεό, τον Σίβα
Να αλλάζουν βάρδιες μέσ' στα κεφάλια μας.

Συχνά, δουλεύοντας για την Κυβέρνηση
Περαστικά βήματα πατούσαν τα σκαλιά μας,
Και μας μετέφεραν χαιρετισμούς αδελφικούς
Από Στοές Ανατολής και Δύσης,
Σύμφωνα με εντολές που έλαβαν
Από το Κοχάτ ως τη Σιγκαπούρη.
Πόσο θα ήθελα να τους ξαναδώ αυτούς
Μια φορά ακόμα στη μητρική μου τη Στοά.

Θα ήθελα να τους ξανάβλεπα,
Τους Αδελφούς μου, μαύρους και μελαμψούς,
Μέσα στην ευχάριστη μυρωδιά των φτηνών πούρων
Με το τσακμάκι να περνά από χέρι σε χέρι
Με τον γέρο υπηρέτη να ροχαλίζει κάτω στην αποθήκη, Να τους ξανάβλεπα σαν

τέκτων διδάσκαλος που εκπλήρωσα τις υποχρεώσεις μου όλες
Στη μητρική μου τη Στοά για μια φορά ακόμα.

Έξω «Λογία» «Κύριε» «Χαίρεται» «Σαλαάμ»

Μέσα «Αδελφέ», και αυτό δεν ενοχλούσε κανέναν μας.

Συναντιόμασταν στη Στάθμη και χωρίζαμε στο Γνώμονα,

Και εγώ ήμουν ο δεύτερος Διάκονος στη μητρική μου τη Στοά εκεί κάτω!

(απόδοση Λέανδρος Κ. Λεφάκης 33^ο)